

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Sapore Persarum rege, quanto contra Christianos odio exarserit, &
Symione Persidis Episcopo, & VS Ihazane Eunucho. q[ue] strenuè martyrij
certamen peregerit. Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

Teridatē, qui tum huic genti præerat, admirabili quadā & diuina visione, quæ circa illius eðes fortè apparuerat, nō modo ad Christianam religionem vocatum esse, verū etiā edito oībus subiectis imperasse, vt fidei Christi se addicerēt. Postea verò ad vicinas gentes eadem peruasit religio, & ad multos vagata est. Quod ad Persas spectat ex illis initio Christianos arbitror factos fuisse nōnullos, qui propter cōsuetudinem, quā habebant cum Osroenis & Armeniis, in colloquiū, vt verisimile est, cum diuinis viris, qui ibi erāt, venerant, & virtutis eorum periculum fecerant.

De Sapore Persarum rege, quanto contra Christianos odio exarserit, & Symione Persidis Episcopo, & VS Ibazane Eunuchō, q̄ strenuè martyrij certamen peregerit.

CAP. VIII.

Cum autem tempore progrediente numerus eorum vehementer cresceret, adeo vt conuentus agere, & sacerdotes ac diaconos habere cœperint, hæc res non mediocriter offendedat animos Magorum, qui velut tribus aliqua aut sacerdotalis stirps successione quadam religionem Persarum inde ferè ab initio administrauerant. Iudæos quoque permagna affecit molestia, qui præ inuidia naturaliter quodammodo ipsis insita religioni Christianæ semper infensi esse solent: & ob eam causam Symeonem id temporis Seleuciæ, & Ctesiphontis, vrbis in Perside primariæ archiepiscopum, cœperunt apud Saporem tum regem Persarum accusare, quòd imperatori amicus esset, quodque ei res Persarum proderet. Quorum calumniis persuasus Sapore, primo omnium tributis immoderatis eo affligit Christianos, quod ipsorum quàm plurimos voluntariam egestatem excolere norat. Deinde viris difficilibus & inhumanis illorū tributorū exigendorū potestatem dat, quò & inopia pecuniæ, & exactorum feritate coacti, suam religionem aspernari inciperent. De qua vana re summopere ab eo laboratū est. Posthæc sacerdotes & ministros dei, gladio trucidari, ecclesias dirui, earū thesauros ac monumenta in publicum proferri, & Symeonem, vt regni

regni Persarum, & religionis proditorem adduci iubet. Itaque Magi ope Iudæorum, qui in ea re eos alacri animo iuuabāt, ecclesias demoliuntur: Symeonē cōprehensum, & catenis ferreis vinctum ad regem deducunt. Qui se ibi & spectatum & strenuum virum præstitit. Nam cum Saporis eum, vt daretur in quæstionem introduci iussisset, neq; veritus est quicquam, neque regem adorauit. Quare grauitet commotus rex, sciscitatur quid sit causæ, cur iam neuti- quam ipsum adoret, cum ante id fecisset. Cui Symeones, non antè, inquit, deductus eram ad verum deum prodendum, & propterea non recusabam debitos honores regi præstare: at iam idem ipsum facere fas non est. Nam iam pro pierate & nostra religione decertaturus venio.

Quæ cum dixisset, iubet rex, vt solem adoret. Quod quidem si facere velit, pollicetur se ei multa daturum munera, & in magno honore habiturum: sin autem detrectet, & illum & vniuersum Christianorum genus è medio sublaturum minatur. Vbi verò Symeonem neque minis ter- rere, neque promissis flectere posset, sed virili & constan- ti animo affirmantem se nunquam vel solem adoraturum, vel suam ipsius religionem proditurum audiret, iubet in vinculis aliquamdiu teneri, ratus, vt videtur, eum velle resipiscere. Quem in carcerem deductum conspicatus Vst- hazanes senex, eunuchus, educator Saporis & in familia regia principem locum obtinens, consurgens (sedebat for- tè pro foribus palatij) eum honorificè salutat. At Sy- meones verbis illum contumeliosis increpare, & bile incē- sus, vociferari cœpit: atq; auerso vultu idèo præterijt, quòd cum esset Christianus paulo ante vi coactus, solè ado- rauerat. Quare Vsthanes eunuchus fundere lachrymas, ingemiscere, vestem splendidam, qua erat indutus, exue- re, & tanquam homo in luctu constitutus, nigram circūij- cere cœpit: pro portis regie sedet, lamentatur, plorat cū ge- mitu, sicque ait: heu me miserum, qualem erga me deum fore debeo expectare, quem iam dudum denegauerim?

Nam ob hanc causam Symeones, ne verbum mihi loqui dignatus, sic ore auerso propere prætergressus est. Vbi ista resciuit Saporis, illum accersit, rogat causam luctus, & ec- qua illi in ædibus obtigisset calamitas. Cui Vsthanes,

E in hiscè

SOZOMENI HISTOR.

in hisce ædibus, inquit, o rex, nihil mihi accidit infortunis, Utinam enim pro eo, quod mihi contigerit, in omnia alia calamitatum genera incidissem: quippe id quidem certè fuisset toleratu multò facilius. Iam verò lugeo, quòd manes in vita, quodque cum dudum mori debuissem, adhuc tamè solem videam, què, quò tibi gratificarer, non reuera ex animo, sed specie solù simulata adorauerim: adeo ut utraq; de causa mortè meritis sim, tū q̄ Christi proditorè, tū q̄ veteratorè erga te meipsum ostèderim. Quæ cū dixisset, cæli & terræ opificem Deū cū iureiurando testatur, se in posterū de ea sententia nunquā destitutum. Sapore autem incredibilem Eunuchi mutationem vehementer admiratus, grauiore quidem iracundia in Christianos exarsit, perinde quasi illi præstigiis hanc rem confecissent: sed tan en misericordia erga senem commotus, modò mansuerū, modo ferum se in illum ostendit: atque omnibus viribus laborauit, ut de sententia deduceret. Vbi nihil profecit, constanter asseuerante Vsthazane se nunquā tam stultum fore, ut pro omnium conditore Deo res ab eo condiras colat, tum ira inflammatus, mandat caput ense ceruicibus abscindi. Ad quod supplicium à lictoribus deductus Vsthazanes, orat eos, ut paulisper expectent rem enim se animo tenere, quam regi significare velit. Vocato igitur ad se eunuchosibi fidelissimo, iubet ista Saporis nuntiare. Quam tandem benevolentiam ab ineunte adolescentia ad hoc vsque tempus, o rex, erga tuam familiā præstiterim, & quanto studio cum patri tuo, tum tibi inseruierim, nullis videor egere testibus, apud te præsertim, qui hæc satis exploratè cognita habeas. Quare pro omnibus officiis, quæ in vos aliquândo tam beneuole contulerim, hoc mihi vnum, velut remunerationis loco cōcede, ut his qui me ignorāt, nō videat tanq̄ infidus erga regnum tuum, aut in aliquo maleficii genere deprehensus, istud supplicium subire. Et quò hoc pateat omnibus, fac præco palam prædicet, caput Vsthazani amputatum esse, non quòd improbitatis cuiusq̄ in palatio ab ipso admixtæ conuictus sit, sed q̄ sit Christianus, & Deum suum, quò regis voluntati morem gereret, negare noluerit. Atque ista quidem regi nuntiavit eunuchus. Sapore autè eadem sicut Vsthazanes postulauerat, præconem prædicare iubet.

iubet. Nam ratus est alios prompto ac parato animo de religione Christiana descituros, si certiores fierent, nemini Christiano misericordiam tributam fore, quippe cum Vsthanes senex, educator regis, ei familiaris, & beneuolus etiam esset interfectus. At Vsthanes ad alium finem supplicii sui causam predicari tam impense desyderauit: siquidem cogitauit, quod sicut quando timore perterritus Solem adorabat, multis Christianis metum iniecerat, sic iam non pauciores ad suam animi magnitudinem & Constantiam imitantam incitaret, si modo intelligerent, eum pro religione Christiana trucidatum fuisse.

De Christianis in Persia à Sapore neci datis, ac primum Vsthanæ, Abedechalæ, & Anania.

CAPVT IX.

HOC modo Vsthanes vitam, quam hic in maxima gloria traduxerat, deseruit. Symeones autem de eius morte in carcere certior factus, Deo gratias pro illo egit. Post die eius diei, qui erat sextus dies hebdomadæ, in quo ante celebræ die festum resurrectionis, memoria salutaris Christi passionis quotannis recoli solet, decernit rex, ut Symeones gladio feriat. Nam antequam denuo in carcere deductus ad regem, forti & magno animo cum Sapore de fide Christiana differuit, & neque illum, neque Solem adorare voluit. Eodem die centum alios quoque, qui erant in carcere, rex eisdem obtruncari iubet. Ad extremum Symeonem, cum ceterorum omnium mortem oculis aspexisset, trucidari. Horum pars episcopi, pars presbyteri, pars ex alio clericorum ordine fuerunt. Cum omnes ad locum, in quo erant necis supplicium subituri, deducerentur, princeps Magorum percunctatur ab illis, utrum velint viuere, & eandem cum regem religionem colere, Solemque venerari. At ubi nemo eorum his conditionibus vellet in vita manere, rectam ad locum, in quo erant secum ferendi, deducuntur. Ac dum lictores in opus incumbunt, & in cæde martyrum occupantur, Symeones astans illis, dum interficiuntur, iubet bono animo esse, verbaque apud eos facit de morte, de resurrectione,

E ij de pie-